

RÖTT GULD
av
Amanda Lundin

KAPITEL 3

Gudrun tryckte en snöboll mot den spruckna läppen. Isande smältsnö rann nerför hennes hettande hud. Värken kom i vågor. *Förbannade Atle.*

Hon och Harald gick tysta på stigen tillbaka mot hövdingagården – vakten följde dem hack i häl som en enveten fästing. Gudrun och Harald utbytte blickar. Flyktplanen var utformad; ikväll vid dryckesgillet skulle det ske.

Besvikelsen tyngde i magen. Brorssonen hade inget mod – han var en vekling. Det var en stor skam att inte hämnas sin ätt. Vad skulle Sigurd göra? *Aldrig ge upp.* Vid alla heliga gudar, Atle måste dö. Hon måste genomföra detta på egen hand, lita till sina egna krafter. Men vilka var hennes chanser? Hur skulle hon döda Atle, utan konsekvensen av fler familjemedlemmars död?

De närmade sig bebyggelsen, med gärdesgårdar, bostäder, stall och uthus. Ljudet av kreatur, smedjans slag mot städet och timmerarbetarnas yxhugg. Lukten av rök, tjära och avskräde. Högt uppe på krönet av åsen ståtade hövdingahallen. Ett tvåhundra fot långt timrat långhus, med pelarrader, vitputsade väggar och guldbleck som glittrade i solen. En fåfäng efterlikning av Valhalla. Gudrun knöt nävarna.

Ett beslut formade sig inom henne. Hon skulle låtsas följa brorssonens flyktplan. Göra alla förberedelser. Och sedan kräva bot.

”Ta mig till min dotter”, sa Gudrun till vakten.

*

Hästen Grane dundrade fram på träningsspåret likt en grå blix. Det ryktades att hon var en ättling till Odens Sleipner; den åttafotade hingsten som galopperade över himlen och tävlade med vinden.

Svanhild följde skickligt med i galoppen – hon och hästen smälte samman till en förenad kraft. Hennes hår fladdrade likt en röd stridsfana. Gudrun blev varm inombords, hjärtat svällde. Dottern började bli vuxen och likheten med fadern Sigurd var slående.

Svanhild och Grane närmade sig Gudrun, de föll ner i trav, sedan skritt.

”Vad gör du här?” flåsade Svanhild. Hennes kinder blossade, de blåa ögonen lyste.

Gudrun sträckte ut handen mot det frustande stoet, strök den svettiga, skimmelfärgade bogen.

”Du rider henne lika väl som din far.”

Fältet sträckte ut sig framför dem, vitt och ödsligt. Vinden slet i Gudruns svarta yllemantel, fick hennes ögon att tåras. Atles vakt väntade vid gärdesgården som angränsade till fältet – den ständiga övervakningen skulle driva Gudrun till vansinne.

”Stig ner och gå med mig”, sa Gudrun.

Svanhild hoppade av, samlade tyglarna i näven. De gick sida vid sida på träningsspåret, Granes hovar klappade rytmiskt. Svanhilds blick fastnade vid Gudruns ansikte, hon spärrade upp ögonen.

”Vad har hänt?”

Gudrun viftade med handen. ”En småsak.” Hon drog på sig yllekappans huva, hukade för vintervindarna. Det stack i kinderna och i näsan.

”Har Atle slagit dig?”

Gudrun nickade. Svanhilds näsborrar vidgades, hon blottade tänderna.

”Den uslingen! Jag ska–”

”Svanhild, lyssna noga på mig. Våra liv är i fara.” Hon grep Svanhilds läderbehandskade hand. ”Vi kan inte stanna här. Efter min broders död har vi förlorat allt beskydd.”

”Vad menar du?” Svanhild rynkade pannan, drog tillbaka handen.

”Vi är utlämnade åt Atles blodtörst. Han kommer inte att sluta döda förrän han har hittat drakskatten.”

”Men det är ju meningslöst! Ingen vet vart skatten finns, eller hur? Inte ens du.”

”Det går inte att tala vett med Atle”, sa Gudrun och skakade på huvudet. ”Vi måste fly härifrån. Idag.”

Svanhild stannade på spåret, stirrade på Gudrun. Grane gjorde halt, frustade och skakade på den järnfärgade manen. Betslet klappade mellan tänderna.

”Det kommer plötsligt, jag vet. Men det måste göras”, sa Gudrun. Hon såg in i dotterns ögon; blåa och vilda som havets stormar. Sigurds ögon. En nål stack till i Gudruns hjärta.

”Jag förstår inte...” sa Svanhild.

”Mitt äktenskap med Atle var ett fredsfördrag. Ett försök att skapa sämja mellan våra stammar. I fyra år har vi levt som fångar, för freden och våra fränders skull. Men Atle bröt vapenvilan när han dödade min bror. Vi är inte säkra här längre.”

”Men hur—”

”Jag har gjort upp en plan med Harald. Vid kvällens gille ska det ske.”

”Ikväll?”

”Det här är svårt, jag vet. Men det är ett måste.”

Svanhild såg ut över fältet med sammanbitna läppar och blanka ögon. Gudrun drog undan en röd hårslinga från dotterns ansikte, smekte hennes kind.

”*Jag vill inte*”, sa Svanhild.

Gudrun rynkade ögonbrynen, öppnade munnen för att svara, men Svanhild avbröt henne. ”Jag kan inte åka. Jag är förälskad i Kari. Vi vill gifta oss med varandra.” Hon höll huvudet högt, ansiktet och halsen blossade.

Gudrun var tyst, lät orden sjunka in. *Kari*. Den vackra flickan med korpfärgat hår – en av Atles väverskor. Hon och Svanhild hade spenderat mycket tid tillsammans. Men förälskade? *Gifta sig*? Hon drog ett djupt andetag. ”Jag är ledsen, men det är inte förhandlingsbart.”

Tårar sipprade nerför Svanhilds kinder. ”Snälla mor. Låt mig stanna. Atle kommer kanske inte...”

”Atle kommer slänga oss alla i ormgropen!” Gudrun röst var ett piskrapp.

Svanhild kved, la armarna om grans hals, begravde ansiktet mot manen.

”Du är allt jag har kvar”, sa Gudrun med en mjukare röst. ”Om något skulle hända dig... Familjen är det viktigaste i livet. Lojalitet till blodsbandet. Har jag inte lärt dig det? Som en vuxen kvinna måste man vara rådig och tapper.”

”Men Kari...”

”Om ert äktenskap står i ödets väv kommer ni att mötas igen. Lita till ödet”, sa Gudrun.

En grupp kråkor seglade över dem och ropade hest till varandra.

”Tänk på din far. Gör honom stolt”, viskade Gudrun.

Svanhild vände sig mot henne, torkade kinderna, sa med darrande röst: ”Det känns som att jag är med honom, när jag rider Grane.”

Gudrun såg på den vackra skimmeln, med ögon djupa som en brunn. Hon smekte den lena, rosa mulen. Hjärtat värkte.

”Sigurd älskade Grane. Han älskade dig.”

”Jag vill göra honom stolt”, sa Svanhild.

Gudrun drog in dottern i sin famn. ”Du har Sigurds blod; du kommer att göra honom stolt. Ikväll ska vi ta oss ifrån Atle.”